

Mlčení znamená,
ten strach – že smrt
Někdy tu hrůzu člověk k
onemocní. Když je někdo bli
blízký vezme život. Každý den
součástí naší existence. Představte
den jeden žák umře. Někteří jsou va
děčka, co s vámi náhodou chodili do
protože víte, že musíte. Stanete se no
zármutku, dokud není rada na vás oa
Nemáte ponětí, jak rychle se mohou věci z
rychle mohou roky uplynout a životy skončit. Nev
Blaho je znát celý smysl toho, co bylo člověku dáno
Cole a Harry Ramirez plánují svůj velký polibek
předcházejí měsíce příprav a teď je to tu, už zít
sou potřeba jen dva lidé, tehle si ale nakonec vyz
tucet. Nikdo z těch dalších tu teď zrovna není. Jsou
Harry. „Fakt do toho jdeme?“ ptá se Craig. „No,
jdeme,“ odpovídá Harry. Vědí, že se na to potřebu
je zítra čeká velký den. Vědí, že už z toho hejde výc
není jisté, jestli to zvládnou. Měli by si už jít lehnout,
společnost je nepřitelem spánku. Pamatujeme si tehle p
– tu touhu protáhnout čas v něčí společnosti, povídat si
objímat nebo klidně i jen koukat na film. V takových
hodiny zdají nahodilé, protože si nastavujete sv
osobnější míru. Jsou u Harryho doma. I
už spí. Protože jim přijde, že jim v
celý svět. Proč by měl chtít n
Harryho doma, protože
lednou se to dozví. Ale
Harry nakonec nechce
potom se po špičkách
budou se jim ale z
Chybí nám ten po
chybí ten pocit bít
přes ramena a po
chceme pamatova
Zítř
zvlá

Avery se narodil jako kluk, kterého zbytek světa viděl
je, když vás ostatní vidí jako něco, co nejste. Pro nás to
y se musel osvobodit z pevnějších okovů biologie. Když byl
h, co se stalo. Jeho máma si říkala, že to možná vždycky
la jméno Avery – po svém otci, které mělo miminko dostat.
S pomocí a požehnáním svých rodičů, i když ne vždy za je
Avery vytvářel svůj nový život, nechal se vozit kilometry dale
popíjet, ale pro dávky hormonů, které by jeho tělo našměro
těrem. A fungovalo to. Díváme se teď na Averyho a víme,
‘mujeme si, jaký je to zázrak. Za našich časů bychom byli
‘lem v bezvýhledném světě. Zatímco tančí, přemýšlí Aven
a bojí se, že mu to bude vadit. Ten modrovlasý kluk ho
‘s, nebo jen to, co vidět chce? Tohle je vždycky jedna
‘nepokojuje čas a co s časem. Nemůže uvěřit, že něk
‘eského kulturního centra. Na tom samém místě, k
‘istě, kam chodil v devíti na tréninky amatérské ba
‘nístě, kde pomáhal na charitativním bazaru a při da
‘místě, kam půjde volit, až bude dost starý. Jasně, je
‘lízil a prvně kouřil cigaretu a o pár let později prvníh
‘najde růžovovlasého kluka, se kterým si bu
‘přezírají kamarádi a šuškájí si, co bude dál.
‘žít, ale k čemu běží? Měl by přestat a troc
‘rdní písničku a znovu se rozsvítí svět
‘zdkuklení v písničce? A
‘s tím,
‘t mlčením, ale potř
‘it v
‘tomhle ná

LÍBALI JSME SE

DAVID LEVITHAN

COO
BOO

LÍBALI
JSME SE
DAVID LEVITHAN

Přeložila Kateřina Ešnerová

Text Copyright © 2012 by David Levithan

Translation © Kateřina Ešnerová, 2015

ISBN 978-80-7447-954-0

*Pro tři velmi rozdílné důvody,
bez nichž by tato kniha nikdy nevznikla.*

*Věnuji ji
Robertu Levithanovi,
Matty Daleyovi
a Michaelu Cartovi.*

Nemůžete vědět, jaké to teď pro nás je – vždycky budete o krok pozadu.

Bud'te za to vděční.

Nemůžete vědět, jaké to pro nás bylo tenkrát – vždycky budete o krok napřed.

Za to bud'te taky vděční.

Věřte nám: Mezi minulostí a přítomností je takřka dokonalá rovnováha. Zatímco z nás se stává vzdálená minulost, z vás se stává budoucnost, kterou si uměl jen málokdo z nás představit.

Je těžké o něčem takovém přemýšlet, když vás zaměstnává snění nebo milování nebo šoustání. Ztratí se vám kontext. Jsme duchovní břímě, které si nesete, stejně jako to svých prarodičů nebo kamarádů z dětství, co se odstěhovali. Snažíme se, aby bylo co nejlehčí. A zároveň při pohledu na vás nemůžeme nepomyslet na sebe. My byli kdysi ti, kdo snili a milovali a šoustali. My byli kdysi ti, kdo žili, a potom jsme byli ti, kdo umírali. Všili jsme se, steh po stehu, do vašich životních příběhů.

Kdysi jsme byli jako vy, jen náš svět nebyl jako ten váš.

Nemáte tušení, jak blízko jste byli smrti. Před jednou dvěma generacemi byste tu byli dost možná s námi.

Nesnásíme vás. Ohromujete nás.

Je pátek večer 20:07 a Neil Kim na nás právě myslí. Je mu patnáct a jde ke svému příteli Peterovi. Chodí spolu rok a Neila nejdřív napadne, jak se to zdá být dlouho. Od začátku mu všichni říkali, že jim to nevydrží. Ale teď mu přijde, že i kdyby to nevydrželo navzdýcky, vydrželo to už dost dlouho, aby to něco znamenalo. Peterovi rodiče se k Neilovi chovají jako by byl jejich vlastní, a přestože Neilovi rodiče jsou pořád ještě střídavě zmatení a ustaraní, nezavřeli mu žádné dveře.

Neil má v batohu dvě DVD, dvě láhve dietní coly Dr Pepper, těsto na sušenky a sbírku básní. Nic víc než tohle – a Petera – nepotřebuje, aby mu blesklo hlavou, jak obrovské má štěstí. Štěstí ale vlastně je, jak jsme zjistili, součástí neviditelné rovnice. Dva bloky od Peterova domu to Neil letmo nahlédne a zasáhne ho pocit hluboké, bezejmenné vděčnosti. Uvědomí si, že za své štěstí vděčí i svému místu v dějinách. V myšlenkách na okamžik zalétne k nám, kdo jsme tu byli před ním. Nejsme pro něj jména nebo tváře; jsme abstraktní pojem, síla. Jeho vděčnost je ojedinělá – kluk bude mnohem spíš vděčný za dietní colu než za to, že je živý a zdravý a může si v patnácti vykračovat ke svému příteli bez nejmenších pochyb, zda je to tak správně.

Netuší, jak je krásný, když stoupá po cestičce a zvoní na zvonek. Netuší, jak krásné jsou najednou obyčejné věci, když zmizí.

—

Jste-li teď teenageři, nejspíš jste nás nijak zvlášť neznali. Jsme vaši stínoví strýci, vaši andělští kmotři, nejlepší mámini nebo babičkini kamarádi z vejšky, autoři té knížky, co jste našli v knihovně v sekci gay literatury. Jsme postavy ve hrách Tonyho Kushnera nebo jména na prošívané dece, která se už vydává jen zřídkka. Jsme duchové zbývající starší generace. Znáte některé naše písničky.

Nechceme vás sužovat přílišnou zasmušilostí. Nechceme, aby náš odkaz byl *vážný*. Tak byste svůj život žít nechtěli, a ani byste tak nechtěli být vzpomínáni. Bylo by chybou vidět naši podobnost v našem umírání. Žití bylo důležitější.

Naučili jsme vás tančit.

Je to tak. Koukněte na Tariqa Johnsona na parketu. No fakt – koukněte na něj. Metr devadesát, osmdesát kilo a to vše lze tím správným oblečením a tou správnou písničkou proměnit v masu bezstarostné radosti. (Ty správné vlasy tomu taky pomáhají.) Zachází se svým tělem, jako by bylo z ohňostrojů nčasovaných přesně do rytmu. Tančí sám, nebo tančí se všemi v místnosti? Chcete slyšet tajemství? Na tom nesejde. Strávil dvě hodiny na cestě, aby se dostal do města, a až to všechno skončí, bude mu trvat víc než dvě hodiny dostat se zpátky. Ale stojí to za to. Svoboda není jen o volení a sňatcích a líbání se na ulici, i když to všechno je důležité. Svoboda je taky o tom, co si sami sobě dovolíte. Sledujeme Tariqa, jak sedí na hodině španělštiny a kreslí si do sešitu smyšlené mapy. Sledujeme Tariqa, jak sedí v jídelně a po očku sleduje starší kluky. Sledujeme Tariqa, jak si na postel pokládá oblečení a vytváří obrys člověka, kterým ten večer bude. To samé jsme dělali

léta. A na to jsme se těšili, na to samé, na co se těší Tariq. Na tohle osvobození.

Hudba teď není o moc jiná, než když jsme na parket vyrazili my. To něco znamená. Našli jsme něco univerzálního. Tuhle touhu jsme si uchovali, a potom ji vypustili do éteru. Zvuky zasáhnou tvé tělo a dáš se do tance.

Jsme v těch částicích, které tě sem přivedly. Jsme v té hudbě.

Zatanči nám, Tariqu.

Pociť nás ve své svobodě.

Byla to znamenitá ironie: Zrovna když jsme se přestali chtít zabít, začali jsme umírat. Zrovna když jsme začali cítit sílu, přišli jsme o ni.

To by se vám stát nemělo.

Dospělí si mohou říkat, co chtějí, o tom, že se mládí cítí neporazitelné. Jasně, někteří z nás byli takoví suveréni. Byl tu ale i ten temný vnitřní hlas, který nám říkal, že jsme ztraceni. A potom jsme byli ztraceni. A potom jsme nebyli.

Vy byste se nikdy neměli cítit ztraceni.

Je 20:43 ten samý pátek večer a Cooper Riggs je nikde. Je u sebe v pokoji, sám, a přijde mu to jako nikde. Mohl by být někde venku, s lidmi, a pořád by mu tu přišlo jako nikde. Svět je v jeho očích plochý a fádňí. Všechny vzruchy jsou z něj vysáté a jeho energie proudí místo toho rušnými chodbami jeho mysli a vydává našťvaný, frustrovaný zvuk. Sedí na posteli a bojuje sám se sebou a nakonec jediné, co ho napadne, že by mohl dělat, je jít na internet, protože život tam je stejně plochý jako skutečný život, ale bez očekávání toho skutečného. Je mu teprve sedm-

náct, ale online mu může být dvacet dva, patnáct, dvacet sedm. Může být čímkoli, čím ho chce ten druhý mít. Má falešné profily, falešné fotky, falešné údaje a falešné životní příběhy. Konverzace jsou povětšinou taky falešné, plné příslibů, kterým nikdy nedostojí, jiskření, které nikdy nepřeroste v oheň. Nepřizná to, ale ve skutečnosti pátrá po překvapení z něčeho opravdového. Otevře si sedm stránek najednou, chce svou mysl zaměstnat, lstí se vytrhnout z nicoty, i když si stejně dál přijde nikde. Zabere se tak do vyhledávání, až se zdá, že na ničem jiném už nezáleží a čas je najednou bezcenný, určený pro bezcenné věci.

My víme, že někteří z vás mají ještě pořád strach. My víme, že někteří z vás pořád ještě mlčí. To, že je to už lepší, nutně neznamená, že je to vždycky dobré.

Snění a milování a šoustání. Nic z toho není identita. Možná z pohledu ostatních, ale ne pro nás. Jsme o tolik komplikovanější než tohle.

Tak rádi bychom vám poskytli příběh stvoření, přesný důvod, proč jste takoví, jací jste, proč až budete tu větu číst, budete vědět, že je o vás. My ale nevíme, jak to začalo. Sotva jsme rozuměli době, kterou jsme znali. Strádáme věci, které jsme se naučili, a dohromady jich ani zdaleka není dost, aby vyplnily prostor jednoho života.

Bude vám chybět chuť cereálních kroužků.

Bude vám chybět pouliční ruch.

Bude vám chybět dotek jeho zad na vašich.

Dokonce vám bude chybět i to, jak vám krade peřinu.

Nenechávejte tyhle věci bez povšimnutí.

—

Neměli jsme internet, ale měli jsme síť. Neměli jsme chatovací místnosti, ale měli jsme místa, kde jsme svou síť splétali. Nejvíc to bylo vidět ve městech. I někdo tak mladý jako Cooper, tak mladý jako Tariq, by ji dokázal najít. Mola a kavárny. Místa v parku a knihkupectví, kde jako králové levobočci vládli Wilde a Whitman a Baldwin. To byla bezpečná útočiště, i když jsme se báli, že příliš se vystavovat znamená vystavit se útoku. Naše štěstí v sobě mělo vzdor a naše štěstí v sobě mělo strach. Někdy tam panovala anonymita a někdy měl člověk kolem sebe přátele a přátele přátel. V každém případě byl spojený s ostatními. Skrze své touhy. Skrze svůj vzdor. Skrze ten prostý, komplikovaný fakt toho, kým je.

Mimo města byla spojení hůř vidět, síť byla řidší, místa obtížněji k nalezení. Ale byli jsme tam. I když jsme si mysleli, že jsme jediní, byli jsme tam.

Jen máloco nám dokáže udělat takovou radost jako gay ples.

Právě teď, ve 21:03 v pátek večer, se nacházíme ve městě s nepravděpodobným jménem Kindling – první osadníci evidentně toužili po smrti v plamenech, nebo možná jen chtěli vzdát hold třískám udržujícím je v teple, když tohle místo pojmenovali podpal. V průběhu času se někdo zjevně poučil z příběhu o třech prasátkách, protože kulturní centrum je celé postavené z cihel. Je to fádňní, nevýrazná budova ve fádňním nevýrazném městě – s architekturou krásnou jako slovo *komunální*. Ne zrovna pravděpodobné místo pro setkání modrovlasého a růžovovlasého kluka.

V Kindlingu nebydlí dost gay mládeže, aby měli ples jen sami pro sebe. Takže se sem dnes večer sjíždějí auta z celého okolí. Některé páry přijíždějí společně, smějí se nebo se hádají nebo

sedí každý pohroužený do vlastního ticha. Někteří kluci přijíždějí sami – vyplížili se z domu nebo mají v kulturním centru sraz s kamarády nebo si události všimli na internetu a na poslední chvíli se rozhodli dorazit. Jsou tu kluci ve smokinách, kluci vyšperkovaní květinami, kluci v rozdrbaných mikinách s kapucí, kluci s kravatami tak úzkými jako jejich džíny, kluci, kteří si ze srandy oblékli taftové róby, kluci, kteří si ne ze srandy oblékli taftové róby, kluci v tričkách s věčkovým výstřihem, kluci, kteří se ve společenských botách cítí nesví. A holky... holky, co mají také na sobě všechny tyhle věci a sjíždějí se na stejné místo.

Když už jsme šli na školní ples, šli jsme s holkama. Někteří z nás se dobře bavili, někteří si po letech při pohledu zpátky říkali, jak jen mohli být tak totálně slepí a nevědět, kým skutečně byli. Pár z nás se poštěstilo jít spolu a naše nejlepší kamarádky nás kryly tím, že se vydávaly za naše partnerky. Byli jsme k tomuto rituálu přizváni, ale jen když jsme se drželi příběhu nalajnovaného těmi nahoře. To by nás spíš pozval Neil Armstrong na školní ples na měsíci, než bychom mohli jít na takový ples, jaký se dnes večer koná v Kindlingu.

Když jsme my byli na střední, vlasy existovaly na nudné škále černé/hnědé/zrzavé/blondaté/šedivé/bílé. Dnes ale třeba tady Ryan vchází do kulturního centra s vlasy modrými jako drozdí vajíčko. O deset minut později přichází Avery s vlasy růžovými jako Cadillacy kosmetické firmy Mary Kay. Ryanovy vlasy jsou rozježené jako hladina rozbouřeného oceánu, zatímco Averymu spadají zlehka do čela. Ryan je z Kindlingu a Avery z Marigoldu, města vzdáleného pětadesát kilometrů odsud. Hned je nám jasné, že se nikdy nepotkali a že se to každou chvíli změní.

Co se těch vlasů týče, nejsme zajedno. Někteří z nás si myslí, že mít modré nebo růžové vlasy je stupidní. Jiní si přejí moct se vrátit zpátky a mít vlasy barvou připomínající želé, co nám naše mámy dávaly ke svačině.

Jen málokdy se na něčem shodneme. Někteří z nás milovali. Někteří z nás to nedokázali. Někteří z nás byli milováni. Někteří z nás nebyli. Někteří z nás nikdy nepochopili, kolem čeho jsme dělali takový povyk. Někteří po tom toužili tolik, že bojovali až za hrob. Někteří z nás přísahají, že umřeli na zlomené srdce a ne na AIDS.

Ryan vejde na ples a o deset minut později vchází Avery. My víme, co přijde. Téhle scény jsme už byli svědky tolikrát. Jen nevíme, jestli to bude fungovat, ani jestli to vydrží.

Myslíme na kluky, které jsme políbili, kluky, se kterými jsme šoustali, kluky, které jsme milovali, kluky, kteří nemilovali nás, kluky, kteří s námi byli, když jsme odcházeli, kluky, kteří s námi byli i poté, co jsme odešli. Láska tolik bolí, jak byste ji kdy mohli někomu přát? A láska je tak nepostradatelná, jak byste jí kdy mohli stát v cestě?

Ryan a Avery nás nevidí. Neznají nás, ani nás nepotřebují, ani necítí naši přítomnost v místnosti. Prvních dvacet minut plesu nevidí ani jeden druhého. Ryan spatří Averyho přes hlavu třináctiletého kluka s (jo, děsně gay) duhovými kšandami. Nejdřív si všimne Averyho vlasů, pak Averyho samotného. A Avery v ten samý moment vzhledne a uvidí koukat svým směrem modrovlasého kluka.

Někteří z nás tleskají. Jiní odvrací zrak, protože je to příliš bolestivé.

Vždycky podceňujeme svůj podíl na kouzlu okamžiku. Jako

by podle nás bylo kouzlo okamžiku něco, co existuje s námi stejně jako bez nás. Tak to ale není. Věci nejsou kouzelné proto, že je pro nás vyčarovala nějaká vnější síla. Jsou kouzelné, protože my jsme je stvořili, a potom je za kouzelné považovali. Ryan a Avery budou říkat, že když na sebe poprvé promluvili, když spolu poprvé tančili, bylo to kouzelné. Byli to ale oni – nikdo a nic jiného – kdo tomu okamžiku propůjčil kouzlo. My to víme. Byli jsme u toho. Ryan se tomu otevřel. Avery se tomu otevřel. A nic jiného než otevřít se nepotřebovali. *To je to kouzlo.*

Zaostřete na ně. Modrovlasý kluk vede. Usměje se, když bere růžovovlasého kluka za ruku. Cítí, co my víme: Nadpřirozené je přirozené a ohromit může i sebeobvyčejnější pohyb, jako tlukot srdce nebo letný pohled. Růžovovlasý kluk má strach, tak hrozný strach – jen něco, po čem člověk nejvíc touží, ho dokáže takhle vyděsit. Naslouchejte tlukotu jejich srdcí. Poslouchejte pozorně.

Teď ustupte. Podívejte se na ostatní na tanečním parketu. Uvolnění mizerové, rozervaní rebelové, ti ustrašení a ti odvázní. Tančí, nebo netančí. Povídají si, nebo si nepovídají. Ale všichni jsou v jedné místnosti, všichni na jednom místě, schází se tak, jak jim nikdy před tím nebylo dovoleno.

Poodstupte ještě o kousek. My stojíme nahoře pod střechem. Pozdravte nás, jestli nás uvidíte.

Mlčení znamená smrt, říkali jsme. A za tím byl ten předpoklad – ten strach – že smrt znamená mlčení.

Někdy tu hrůzu člověk koutkem oka zahlédne. Když někdo blízký onemocní. Když je někdo blízký odvelen do války. Když si někdo blízký vezme život.

Každý den nový pohřeb. Byla to tak velká součást naší existence. Představte si, že chodíte do školy, kde každý den jeden žák umře. Někteří jsou vaši kamarádi, jiní prostě jen lidi, co s vámi náhodou chodili do třídy. Pořád tam chodíte, protože víte, že musíte. Stanete se nositeli vzpomínek a také nositeli zármutku, dokud není řada na vás odejít a být oplakáván.

Nemáte ponětí, jak rychle se mohou věci změnit. Nemáte ponětí, jak rychle mohou roky uplynout a životy skončit.

Nevědomost není blaho. Blaho je znát celý smysl toho, co bylo člověku dáno.

Je 22:45. Craig Cole a Harry Ramirez plánují svůj velký polibek. Tomuhle polibku předcházely měsíce příprav a teď je to tu, už zítra. K většině polibků jsou potřeba jen dva lidé, tenhle si ale nakonec vyžádá minimálně tucet. Nikdo z těch dalších tu teď zrovna není. Jsou tu jen Craig a Harry.

„Fakt do toho jdeme?“ ptá se Craig.

„No samozřejmě, že jdeme,“ odpovídá Harry.

Vědí, že se na to potřebují vyspat. Vědí, že je zítra čeká velký den. Vědí, že už z toho nejde vycouvat a taky že není jisté, jestli to zvládnou.

Měli by si už jít lehnout, ale dobrá společnost je nepřitelem spánku. Pamatujeme si tenhle pocit tak živě – tu touhu protáhnout čas v něčí společnosti, povídat si nebo se objímat nebo klidně i jen koukat na film. V takových chvílích se hodiny zdají nahodilé, protože si nastavujete své pojetí času na jinou, osobnější míru.

Jsou u Harryho doma. Jeho rodiče si vyrazili ven, pes už spí.

Protože jim přijde, že jim patří dům, přijde jim, že jim patří celý svět. Proč by měl někdo od tohohle chtít odejít do postele?

Jsou u Harryho doma, protože Craigovi rodiče o tom polibku nesmí vědět. Jednou se to dozví. Ale ne teď. Ne dřív, než k němu dojde.

Harry nakonec nechá Craiga schouleného na gauči. Přikryje ho a potom se po špičkách vrátí do svého pokoje. Budou spát každý zvlášť, budou se jim ale zdát hodně podobné sny.

Chybí nám ten pocit nechat se někým přikrývat, stejně jako nám chybí ten pocit být tím vyčkávajícím andělem, co mu přetáhne peřinu přes ramena a popřeje mu krásnou dobrou noc. To tyhle postele si chceme pamatovat.

Zítřejšího polibku se nemůžeme dočkat. Nemáme tušení, jak to zvládnou, ale doufáme, že se jim to povede.

Růžovovlasý Avery se narodil jako kluk, kterého zbytek světa viděl jako holku. Chápeme, jaké to je, když vás ostatní vidí jako něco, co nejste. Pro nás to ale bylo snazší tajit. Avery se musel osvobodit z pevnějších okovů biologie. Když byl malý, rodiče si uvědomili, co se stalo. Jeho máma si říkala, že to možná vždycky tušila, a právě proto vybrala jméno Avery – po svém otci, které mělo miminko dostat, ať to byl kluk, nebo holka. S pomocí a požehnáním svých rodičů, i když ne vždy za jejich plného porozumění, si Avery vytyčil nový život, nechal se vozit kilometry daleko – ne tancovat nebo popíjet, ale pro dávky hormonů, které by jeho tělo nasměrovaly tím správným směrem. A fungovalo to. Díváme se teď na Averyho a víme, že to fungovalo, a uvědomujeme si, jaký je to zázrak.

Za našich časů bychom byli uvězněni nepřekonatelným tělem v bezvýchodném světě.

Zatímco tančí, přemýšlí Avery, jestli si to Ryan uvědomuje, a bojí se, že mu to bude vadit. Ten modrovlasý kluk ho vidí – to je jasné. Vidí ale všechno, nebo jen to, co vidět chce? Tohle je vždycky jedna z velkých otázek lásky.

Ryana víc znepokojuje čas a co s časem. Nemůže uvěřit, že někoho našel tady, v útrobách Kindlingského kulturního centra. Na tom samém místě, kde se učil plavat. Na tom samém místě, kam chodil v devíti na tréninky amatérské basketbalové ligy. Na tom samém místě, kde pomáhal na charitativním bazaru a při darování krve, a na tom samém místě, kam půjde volit, až bude dost starý. Jasně, je to taky to samé místo, odkud se vyplížil a prvně kouřil cigaretu a o pár let později prvního jointa, nikdy by si ale nemyslel, že tu najde růžovovlasého kluka, se kterým si bude moct zatančit. Cítí, že ho zpovzdálí pozorují kamarádi a šuškájí si, co bude dál. To jen zesiluje jeho touhu to vědět. Čas běží, ale k čemu běží? Měl by přestat a trochu víc si s tím klukem popovídat, než DJ pustí poslední písničku a znovu se rozsvítí světla? Nebo by měli zůstat, jak jsou, spojeni hudbou, zakuklení v písničce?

Mluv s ním, chce se nám říct. Protože ano, čas se dá nadnášet mlčením, ale potřebuje zakotvit ve slovech.

Víme, co nejlepšího je teď může potkat, a v tomhle nás DJ nezkłame. Stejně jako většina DJů někdy v průběhu večera pustí písničku, která pro něj hodně znamená, ale pro ostatní neznámá zřola nic. V pár vteřinách se parket začíná vyliďňovat. Rozhovory přerůstají z šumu v hlučení. Před pánskými záchody se tvoří fronta.

Jak Avery, tak Ryan se zastaví. Ani jeden nechce odejít, jestli chce ten druhý zůstat.

Konečně Avery řekne: „Fakt mě nenapadá, jak by se na tuhle písničku dalo tancovat.“ A Ryan řekne: „Nechceš si dojít pro vodu?“

Unikli.

DJ otevře oči a vidí, co udělal. Podle všeho by měl pustit něco jiného. Tahle písnička je ale na dálku věnovaná klukovi v Texasu, kterého miluje. Hned teď vytočí jeho číslo a podrží telefon ve vzduchu.

Ne na všechny písničky se musí tancovat. Vždycky přijde další, co přitáhne tanečnický zpátky na parket.

Tohle se stane, když člověk onemocní: Tančení přestane být skutečnost, a stane se z něj metafora. Zpravidla nepřijemná. *Tančím, jak rychle dokážu.* Jako by nemoc byla houslista hrající čím dál tím rychleji a vypadnout z rytmu znamená umřít. Člověk se snaží a snaží a snaží, dokud ho houslista konečně neudolá.

Tohle není tanec, který byste si chtěli pamatovat. Budete si chtít pamatovat pomalou písničku, jako byla ta poslední, na kterou tančili Ryan s Averym. Budete si chtít pamatovat tanec tak, jak si ho pamatuje Tariq, když vyráží po večeru v klubu domů. Je teprve jedenáct – to je podle party času sotva poledne – ale slíbil Craigovi a Harrymu, že se vyspí, aby s nimi zítra mohl být při jejich velkém polibku a neusínat u toho. Je pro něj těžké odejít od hudby, od vibrací, které stvořila. Snaží se je teď napodobit, takže si na plné pecky pouští muziku do sluchátek a ignoruje ostatní zvuky nočního příměstského vlaku.

Není to stejné, protože tady nejsou žádní kluci, na které by se mohl dívat nebo kteří by se mohli dívat na něj, jen pár posledních dojíždějících a nějaké holky vracející se z představení na Broadwayi. Jedna z nich se před chvílí pokusila zachytit Tariqův pohled a on jí jen věnoval úsměv, co říkal *dobrý pokus, sorry*, a odeslal ji zpět k její brožurce s divadelním přehledem.

Když zavřete oči, můžete si vykouzlit svět. Tariq zavře oči a vidí motýly. Živost s jakou víří vzduchem do rytmu hudby, která mu v duchu zní. To chce být – na tanečním parketu i v životě. Motýl. Barevný a stoupající vzhůru.

Na té čistotě motýlích snů něco je, na všem tom, co tanec dokáže uvolnit, když jste mladí. Když se to podaří, ta svoboda nevezme za své s poslední písničkou. Odnesete si ji s sebou. Využijete ji pro něco většího.

Poznáte, když o ni přijdete.

Ryan a Avery cítí, že jim spolu slova dobře ladí, cítí tu prostou radost z toho, že najeli na stejný rytmus, že jsou myšlenkami na stejné vlně. Ryana veze domů kamarádka Alicia, co teď postává stranou a čas od času po něm strelí pohledem. Ryan tomu nevěnuje pozornost, protože jsou spolu s Averym v pevnosti ne-samoty a povídají si o tom, v jak malých městech bydlí a jak zvláštní je jít na gay ples. Ryan je unešený z toho, jak Averymu spadají vlasy do čela, z plaché zvědavosti v jeho očích. Avery zatím pohledem pokradmu zalétá ke špičce Ryanova věčkového výstřihu, jeho džínům, jeho rukám. Dokonalým rukám.

Pamatujeme si, jaké to bylo potkat někoho nového. Pamatujeme si, jaké to bylo dát někomu možnost. Vyhlédnete ze svého vlastního světa, a potom vstoupíte do jeho, aniž byste

pořádně věděli, co tam najdete, ale doufáte, že to bude něco dobrého. Ryan i Avery to dělají. Vstoupíte do jeho světa a ani si nevšimnete, že je vaše osamělost pryč. Nechali jste ji za sebou a ani o tom nevíte, protože nemáte nejmenší chuť se vrátit zpátky a vidět, co tam je.

Nespouštíte ho z očí.

Možná to bylo tou dietní colou, co prve vypili, ale Peter s Nielem zůstali vzhůru déle, než čekali. Rande se povedlo, i když jsou už spolu dost dlouho na to, aby tomu ještě říkali rande, je to prostě společný večer. Zkoukli oba filmy těsně po sobě – nejdřív horor (pro Neila), potom romantickou komedii (pro Petera). A Neil se musel hlídat, aby se neuculoval, když se Peter během hororu lekal a plakal, když romantická komedie dospěla jako každá jiná romantická komedie do předvídatelně zdárného konce. Peter je ohledně těchhle věcí pořád ještě rozpačitý a Neil si je jeho rozpačitosti vědom... i když ne *vždycky* dokáže své pobavení skrýt. („Seš v pohodě?“ zeptal se v jeden okamžik během romantické komedie, kdy Peter vypadal obzvláště napjatě, a nemohl než mu naoko účastně stisknout paži, když Peter řekl: „Jen prostě chci, aby byla Emma Stoneová v pohodě.“)

Ani jedni z rodičů se ještě necítí na to, aby u sebe kluci přespávali, takže Neil odešel od Petera chvilku před půlnocí a teď jsou každý ve svém pokoji u sebe doma a povídají si spolu po internetu, zatímco se chystají do postele. Každou chvíli Neilovi na Skypu v kontaktech vyskočí někdo z jeho korejských příbuzných a je rád, že se s ním žádný nepokouší dát do hovoru. Peterovo spojení je věnováno čistě Neilovi, aspoň v tuhle hodinu.

Peter si myslí, že v celém širém vesmíru není nic rozkošnější-

ho než pohled na Neila v pyžamu. Je to pyžamo, jak má být – pruhovaná zapínací košile a stejně pruhované kalhoty s gumou v pase. Je mu minimálně o číslo větší a vypadá v něm, jako by čekal, že do pokoje nakoukne Mary Poppinsová a řekne mu, že je čas jít spát. Peter má na sobě boxerky a tričko s nápisem ZA PRÁVA GAYŮ. Byť si spolu zrovna dvě hodiny povídali, stráví povídáním další hodinu, chvílemi sedí u počítače a dívají se na sebe a chvílemi nechají kamery sledovat, jak chodí po pokoji, čistí si zuby, připravují si oblečení na zítra. Závídíme jim takovou důvěrnost.

Nadejde okamžik, kdy už je Peterovo a Neilovo povídání moc mlhavé, aby mohli pokračovat. I dietní Dr Pepper časem vyprchá. Ale tahle mlhavost je ta bílá, naducaná, co vypadá jako obláčky, které si děti představují, že je nosí do snů. Peter popřeje Neilovi hezké sny a Niel mu popřeje to samé. Potom si, jen na chvilku, zamávají. Úsměv. Jeden poslední pohled na pyžamo a pak dobrou noc.

Všichni musíme jít nakonec spát. Je to pro nás první náznak, že tělo vždycky vyhraje. Nezáleží, jak šťastní jsme, nezáleží, jak moc chceme, aby naše noc trvala navždy, spánek je nevyhnutelný. Možná se vám povede mu na jeden závrtný cyklus uniknout, ale tahle tělesná potřeba se vždycky vrátí.

Bojovávali jsme s tím. Ať už to bylo ve jménu povídání potmě nebo tancování v záblescích světél, chtěli jsme, aby naše noci nikdy neskončily. Aby mohl hovor dál plynout, tanec dál pokračovat. Nadopovali jsme se kávou, cukrem, silnějšími a nebezpečnějšími látkami. Ale ospalost se nám vždycky postavila do cesty a nakonec nás z ní odklonila.

Rozpustile jsme spánek považovali za našeho nepřítele, metlu lidstva. Kdo by chtěl trávit čas v domě spánku, když se toho tolik děje venku? A potom byl ten boj najednou ještě zoufalejší. Když víte, že vám zbývají měsíce, dny, kdo by chtěl spát? Jen když bolest se nedá snést. Jen když zoufale toužíte po negaci. Jinak je spánek čas, který jste ztratili a už ho nikdy nedostanete zpátky.

Jak může být ale negace příjemná. Vznášejíce se nad říší spánku a snů, chápeme, proč nespavci žadoní a snílci vedou. Sledujeme Craiga schouleného na Harryho limetkově zeleném gauči, přikrytého dekou, kterou uháčkovala Craigova praprababička. Sledujeme Harryho v pokoji s rukama složenými pod hlavou tak, že jeho tělo tvoří malé písmeno *q*. V jiném koutě stejného města usnul Tariq se sluchátky na uších, na jeho nočních toulkách mu ve smyčce hraje islandská muzika. V jiném městě se Neilovi v jeho pyžamu zdá, že s Peterem hrají piškvorky, a Peterovi se zatím zdá, že tučňáci císařští převzali místní nákupní centrum a snaží se prodat brýle Emmě Stoneové. Zpátky ve městě jménem Marigold usíná Avery s telefonním číslem napsaným na ruce a ve městě jménem Kindling si zatím Ryan vzal spacák a usnul pod hvězdami, s úsměvem nad pomyšlením na toho růžovovlasého kluka a na to, co by mohli zítra podniknout.

Jen Cooper je ještě vzhůru, ale ne na dlouho. Proklikává se do jiných časových pásem, baví se s muži, co zrovna vstávají, muži, co si ukradli chvilku v práci. Obelhává je všechny, ale sebe obelhat nedokáže. Pořád je nikde, a ať hledá sebelíp, žádné někde není k nalezení, už vůbec ne v jeho nitru. Věří, že svět je plný hloupých, zoufalých lidí a že se může cítit jedine

hloupě a zoufale, že s nimi tráví tolik času. Dělá nám to starosti. Říkáme mu, ať jde spát. Všechno je lepší, když se člověk vyspí. Ale on nás neslyší. Ne a ne přestat. Oči se mu začínají čím dál tím víc zavírat. *Běž spát, Coopere, šeptáme. Běž do postele.*

Usne u počítače. Muži z jiných časů se ho ptají, jestli tam ještě je, jestli už šel. Potom se přesunou do jiných oken a nechají Cooperovo prázdné. Nemůže si všimnout, kdy všichni ostatní odešli.

Tohle je neúplný obrázek. Jsou kluci, co leží vzhůru v posteli a nenávidí se. Jsou kluci, co šoustají z těch správných důvodů, a kluci, co šoustají z těch špatných. Jsou kluci, co spí na lavičkách a pod mostem, a šťastnější nešťastníci, co spí v útulcích, kde se cítí v bezpečí, ale ne doma. Jsou kluci tak opilí láskou, že nedokážou svá srdce zklidnit aspoň tak, aby si odpočinuli, a jiní kluci tak pošramocení láskou, že se nedokážou přestat vrtat ve své bolesti. Jsou kluci, co se v noci vši silou drží tajemství, stejně jako se ve dne vši silou drží popírání. Jsou kluci, co vůbec nemyslí na sebe, když sní. Jsou kluci, které v noci něco vzbudí. Jsou kluci, kteří usínají s telefonem u ucha.

A muži. Jsou muži, kteří dělají všechny tyhle věci. A je pár mužů, míň a míň, kteří padnou do postele a myslí na nás. V jejich snech jsme stále po jejich boku. V jejich nočních můrách stále umíráme. V nezřetelnosti noci se po nás natahují. Říkají ze spánku naše jména. Pro nás je to ten nejsmysluplnější, nejvíc srdcervoucí zvuk, který jsme kdy měli tu čest a smůlu poznat. Šeptáme jim zpět jejich jména. A ve svých snech nás možná slyší.

—

Kéž bychom vám mohli ukázat svět, když spí. Pak už byste neměli pochyb, jak podobní, jak důvěřiví, jak neuvěřitelní a zranitelní my všichni jsme.

My už nespíme, a protože nespíme, tak se nám už nezdají sny. Místo toho se díváme. Nechceme o nic přijít. Stali jste se naším sněním.

Uprostřed noci otevře Harryho máma dveře do jeho pokoje, kontroluje, jestli je v pořádku a spí. Potom zamíří do obýváku a zkontroluje i Craiga, pousměje se, když vidí, jak je zabalený do deky. Ví, že je zítra čeká velký den, a bojí se o ně. Dává ale své obavy najevo, jen když spí. Je na ně hlavně hrdá. Hrdost v sobě může mít kapku obav, zvláště když jste máma.

Harryho máma ho podruhé přikryje. Zlehka ho políbí na čelo, a potom po špičkách odejde z pokoje.

Chybí nám naše mámy. O tolik víc jim teď rozumíme.

A těm z nás, kdo měli děti, chybí naše děti. Koukáme, jak rostou, se smutkem a úžasem a strachem. Vzdálili jsme se, ale neodešli jsme úplně. Oni to vědí. Cítí to. Už tu nejsme, ale ještě nejsme pryč. A tak to bude do konce jejich života.

Díváme se na ně a překvapují nás.

Díváme se na ně a přerůstají nás.

Hudba v Tariqových uších slábne, jak dochází baterky. On si toho nevšimne. To je jeden z úžasných vrozených darů těla – schopnost nechat hudbu znít dlouho potom, co zmizela z éteru.

Ryan usnul na dvorku a nevnímá si svatozáře rosy, která se kolem něj tvoří, jak se noc otepluje v ráno. Otevře oči do lesku v trávě.

Ten probouzející se svět. I nejcygničtější z nás ho musí vítat se špetkou naděje. Možná že je to nějaká chemická reakce, naše myšlenky souzní s východem slunce a stvoří tu chvilkovou silnou víru v novost.

Ztichneme při pohledu na to, jak se slunce natahuje nad obzor. Ať jsme kdekoli, ať to sledujeme s kýmkoli, zastavíme se. Někdy se zahledíme do dálky, abychom viděli rozbřesk dne. A jindy sledujeme, jak se odráží na lidech, na kterých nám už nějakou dobu záleží, sledujeme, jak se slunce rozlévá po jejich spících rysech. Copak lze nedoufat, když svět na okamžik září zlatě? My, co už nemůžeme cítit, to pořád ještě cítíme, tak silná je to vzpomínka.

Probouzet se je těžké, probouzet se je skvostné. Díváme se, jak se vrtíte, jak se potom vypořádáte z postele. Je nám jasné, že vděčnost je to poslední, co cítíte. Ale měli byste být vděční.

Dotáhli jste to do dalšího dne.

Harry se budí plný nadšení. Dneska to vypukne. Po všem tom plánování, po všech těch přípravách. Tahle konkrétní sobota už není jen políčko v kalendáři. Už to není jen datum, o kterém se mluví v budoucím čase. Je to den přicházející jako každý jiný, ale nezdá se mu podobný žádnému z těch, co přišly před ním.

Z postele zamíří rovnou do kuchyně – vlasy zplihlé a pře-

ležel, oblečení pomuchlané – a natrefí na rodiče, kteří se po svém chystají na jeho den. Táta dělá snídani a máma sedí u kuchyňského stolu a nahlas předčítá náповědy z křížovky, aby ji mohli luštit společně.

„Zrovna jsme tě chtěli jít vzbudit,“ říká máma.

Harry pokračuje dál do obýváku. Craig sedí na gauči vzpřímeně jako svíčka, vypadá, jako by ráno bylo matematický problém, který musí vyřešit, než vstane.

„Táta dělá francouzské toasty,“ řekne Harry, protože ví, že přidání jídla pomůže tu rovnici vyřešit rychleji.

Craig v odpověď zamumlá něco jako „*Meh.*“

Harry ho popláká po noze a vydá se zpátky do kuchyně.

Tariqovi začne vyvádět budík, ale jeho to z míry nijak zvlášť nevyvede. Ještě pořád má sluchátka, která tlumí veškerý okolní zvuk, takže to zní, jako by se z vedlejší místnosti linula hudba, a on to vezme, zvolna, jako pozvání.

Hned jak vyleze Neil ze sprchy, pošle Peterovi esemesku.

Vyspaly? ptá se.

A okamžitě přijde odpověď:

A zraly neco podniknout.

Usmějeme se nad tím, ale pak stočíme pohled ke Cooperovu domu a úsměv je ten tam. Ještě pořád spí u stolu, obličejem se zlehka otírá o klávesnici, takže počítač se za celou noc nespál. Jeho otec vchází do místnosti a nevypadá v dobré náladě. Všechna Cooperova chatovací okna jsou pořád otevřená na ploše.

Zatrne v nás poznáním, k čemu se schyluje. Vidíme to jeho

otci ve tváři. Kdo z nás někdy neudělal to, co teď právě Cooper? Tu jednu chybu. To hloupé nedopatření. Časopis nechaný otevřený na podlaze. Milostné vzkazy schované pod matrací, na tom nejzjevnějším místě. Vytržená reklama na spodní prádlo složená ve slovníku, která při otevření nemůže než vypadnout ven. Čmáranice, které jsme měli spálit. Papír popsany jménem jiného kluka, pořád a pořád a pořád dokola. Oblečení zastrčené vzadu ve skříni. Kniha od Jamese Baldwina na policiče navlečená do obalu od jiné knihy. Walt Whitman pod polštářem. Fotka kluka, kterého milujeme, jak se culí a na očích je mu vidět naše tajné spiknutí. Fotka kluka, kterého milujeme, ale on nemá ani ponětí, že ho milujeme, vyfocená potají, aniž by tušil, že ho někdo fotí. Fotka nechaná v prvním šuplíku psacího stolu, v přihrádce v peněžence, v kapse u srdce. Měli jsme si pamatovat, že ji máme vyndat, než košili hodíme do koše na prádlo. Měli jsme vědět, co se stane, až máma ten šuplík otevře, až bude hledat tužku. *Je to jen kámoš*, budeme tvrdit. Ale jestli to je jen kámoš, tak proč byl schovaný, proč nás tak vykolejilo, že ho někdo našel?

Chceme Coopera vzbudit. Chceme zesílit zvuk otevíraných dveří. Chceme, aby kroky jeho otce zněly jako údery hromu, místo toho ale zní jako blesk. Jeho otec ví, jak to udělat, jeho hněv potichu nabírá obrátky. Nakloní se přes svého syna a přečte si zbytky konverzací ze včerejšího večera. Některé jsou jen běžný hovor, znuděný žargon. *Jak je? Normál. Ty? Normál.* Ale ostatní jsou otevřené, sexuální, explicitní. *Takhle bych ti to udělal. Tak takhle to chceš?* Díváme se pozorně v naději, že se po otcově tváři rozlije znepokojení. Znepokojení je v pořádku. Znepokojení je pochopitelné. Ale my, kdo jsme tak dlouho u druhých známky znepokojení hledali, vidíme jen zhnusení. Opor.

„Vzbuď se,“ řekne otec.

Vzteky. Zuřivost.

Když se Cooper ani nehne, řekne to znovu a kopne Cooperovi do židle.

To zafunguje.

Cooper se s trhnutím probere, tváří se zapře do klávesnice a napíše nevyslovitelné slovo. Kontaktní čočky má na očích jako suché oplátky. Dech chutná jako červy po ránu.

Otec mu znovu kopne do židle.

„Tak tohleto jako děláš?“ přijde vzteklé obvinění. „Když my spíme. Tak tohle provádíš?“

Cooper nejdřív nechápe. Potom zvedne hlavu, spolkne drobné uplivnutí, pohlédne na obrazovku. Rychle notebook zavře. Je ale pozdě.

„Tak ty tohle provádíš pod mojí střechou? Tohleto děláš mně a mamince?“

Z chladného odstupu je nám jasné, že v jádru toho zhnusení je zmatek. A že je to jádro poháněno stabilním proudem nenávisti a nevědomosti.

Je nám jasné, že Cooper nemá šanci.

Otec ho chytne za košili a vytáhne ho ze židle, aby na něj mohl řvát z očí do očí.

„Co seš zač? Jak jsi to mohl udělat?“

Cooper neví. Neví, co na to říct. Neví, co dělat. Na to se ani nedá odpovědět.

Otcova tvář je teď rozpálená do ruda. „To jako deš prostě ven a šukáš chlapy? Tak to je? Když my tady spíme, ty deš a šukáš chlapy?“

„Ne,“ ozve se konečně Cooper. „Ne!“

„Tak co má bejt teda tohle?“ Zhnuseně ukáže na zavřený počítač. „Co seš to za děvku?“

Šukat. Děvka. To nejsou slova, která by měl syn slyšet od otce. Hněv jeho otce má ale vlastní jazyk. Nemusí mluvit jako otec.

„Přestaň,“ zašeptá Cooper a oči se mu zalévají slzami. „Přestaň prosím.“

Ještě ale zdaleka není konec. Otec Coopera zatlačí ke zdi. Náraz. Zeď se zachvěje a věci padají. Cooper už není nikde. Teď je někde. A je to hrůza. Je to přesně to, co nikdy nechtěl, aby se stalo, a přesně to se teď děje.

Do pokoje přiběhne jeho matka. Na okamžik jsme vděční. Na okamžik si myslíme, že to skončí. Otci je to ale jedno. Řve dál. *Teplouši. Ostudo. Děvko. Úchyle.*

„Co se to tu děje?“ křičí matka. „Co se to tu děje?“

Cooper nemůže přestat plakat, což vytáčí jeho otce ještě víc. A teď to otec matce vysvětluje. „Prodává se chlapům na internetu.“

„Ne,“ ohradí se Cooper. „Tak to vůbec není.“

„Otevři to,“ poručí otec matce. „Čti.“

Cooper se skutečně vrhne vpřed ve snaze notebook stopit. Ale otec ho srazí zpátky a přitlačí ho ke zdi a matka zatím otevírá počítač. Obrazovka se rozsvítí. Začíná číst.

„Je to jen chatování,“ snaží se jí Cooper vysvětlit. „Nikdy z toho nic není.“

Ale výraz v její tváři, když čte... někteří z nás se musí odvrátit. Známe ten výraz. Něco v ní praská. A s tím praskáním nad námi láme hůl.

Nic nebolí víc než dívat se, jak nad vámi někdo láme hůl. Zvlášť když je to vaše matka.

Některé matky se z tohohle okamžiku vzpamatují. Jiné nikdy. A v tom okamžiku samotném je problém v tom, že člověk neví, jak to dopadne.

„*Tak to vidíš,*“ pronese otec.

V Cooperovi konečně dohoří rozbuška až k třaskavině uprostřed, vybuchne. Musí to zastavit. Musí něco udělat. Nechce, aby to byl protiútok, byť to bude později jako protiútok vypadat. Chce jen, aby matka přestala číst. Tak skočí po počítači, vytrhne jí ho z rukou. Ona překvapením ucukne a otec je příliš zaskočený, než aby ho chytil. I když jí ale Cooper dostal počítač z rukou, v jeho taky nezůstane. Vyjede mu ze sevření a zřítí se s hrozným zvukem na podlahu. Natáhne se po něm a zvedne ho, ale otec už je mu v patách, tahá ho za rameno, otáčí ho čelem k sobě. Cooper ví, že přijde rána, a zvedne notebook, aby ji odrazil. Otcova pěst je ale moc rychlá a praští ho do tváře dřív, než dokáže notebook zvednout. „Ne!“ vykřikne matka. Stoupne si mezi ně – alespoň tohle udělá. Cooper neváhá. Klíče od auta i telefon má od včerejšího večera pořád ještě v kapse. Tak utíká. Utíká z pokoje a otec ho s běsněním následuje – běsní na něj, běsní na jeho matku. Cooper vyběhne ven ze dveří, běží ke svému autu. Vidí, že rodiče běží za ním, slyší, jak na něj otec křičí, ale slovům nerozumí. Když nastartuje, ozve se na plné pecky hudba. Nepodívá se, jestli něco nejede, když vyjíždí z příjezdové cesty, i když ví, že to otce dožere ještě víc.

Trvá mu jen deset vteřin odejít od rodičů.

Kromě cizích lidí, jsou to teď jediní lidé na světě, kteří vědí, že je gay.

—

Člověk vynaloží tolik času, tolik energie ve snaze se držet.

A potom se mu nakonec stejně všechno rozpadne pod rukama.

Za tu dobu, co se tohle všechno odehraje, se Tariq osprchuje. Za tu dobu, co se tohle všechno odehraje, Craig (uznáváme, je to pomalý jedlík) sní jeden kousek francouzského toastu. Za tu dobu, co se tohle všechno odehraje, si Peter načte videohru a začne hrát. Za tu dobu, co se tohle všechno odehraje, se Avery vzbudí, zjistí, že má na ruce pořád ještě napsané telefonní číslo, a přemýšlí, co dál. Nemusí si s tím ale dělat starosti. Ryan už na tom pracuje. Má Averyho číslo v telefonu, a jak uhodí desátá, mu zavolá. Má pocit, že volat někomu před desátou, není slušné. A tak čeká. Netrpělivě čeká.

Je vtipné, co všechno může člověku scházet. Třeba telefonní šňůry.

Když to dneska čtete, možná ani nevíte, co to telefonní šňůra je. Nebo je to historická kuriozita, se kterou se setkáte někde v kanceláři nebo u telefonu ve třídě, kterým se volá do ředitelny.

Ale před dávnými časy – tím jsou myšleny naše časy – to pro nás nebylo nic menšího než záchranné lano. Bylo to spojení s vnějším světem a ještě spíš spojení s lidmi, které člověk miloval nebo chtěl milovat nebo se snažil milovat. Všechno na ní bylo příhodné – jak se stáčela, jak se snadno zamotala, jak šla natáhnout jen do určité délky a dál už člověka nepustila. Zkroucená a zašmodrchaná a nepostradatelná. Držela nás ve spojení jednoho s druhým, ve spojení se všemi otázkami a ně-

kterými odpověďmi, ve spojení s myšlenkou, že bychom mohli být i někde jinde než u sebe v pokoji, u sebe doma, u sebe ve městě. Nemohli jsme uniknout, ale náš hlas mohl cestovat.

Když telefon nezvonil, vysmíval se nám.

Když telefon zazvonil, vděčně jsme ho tiskli.

Přesně v deset hodin zazvoní Averymu mobil. Pro Averyho je to neznámé číslo, potom ho porovná s tím na ruce.

„Haló?“ řekne.

„Ahoj,“ ozve se Ryan, tak šťastný, že je slyšen, jako je Avery šťastný, že ho slyší.

Potom si začnou dělat plány a plán. Plány jsou věci, které budete dělat v konkrétní čas, zatímco plán je obecnější představa všeho toho, co byste spolu mohli dělat. Plány jsou souřadnice, plán je celá mapa. Plány jsou to, co můžete probírat během toho prvního nervózního telefonátu. Plán je to, co zůstane nevyřčeno, ale stejně vám to hlas naplní nadějí. Když se Avery s Ryanem dohadují, co budou dneska dělat, slovo *společně* se stává plánem, který tvoří základ všech jejich plánů.

Avery ví, že mu rodiče znovu půjčí auto. Tak se nabídne, že se vrátí do Kindlingu a okoukne, co zajímavého je tam k vidění. Ryan mu na to řekne, že moc toho není, ale Avery je natolik zběhlý ve flirtování, že odvětlí, že mu bude úplně stačit Ryan.

Když Avery zavěsí, usměje se. Když Ryan zavěsí, zpanikaří. I radostné věci způsobují tlak. Ryan chce vysmýčít pokoj, vysmýčít si uši, vysmýčít si život, vysmýčít své město a to všechno najednou.

Avery se mezitím s úsměvem odebere do sprchy. Taky se má kvůli čemu strachovat, samozřejmě. Tyhle jeho strachy jsou ale dost slušné, aby počkaly u dveří, dokud se nevypraví.

Nic není tak povzbudivého jako šance.

Nikdy nezapomenete, jaký je to pocit, tahle naděje. Ano, mohli bychom vám vyprávět celičké dny o všech těch děsných prvních rande. Jsou to příběhy. Vtipné příběhy. Trapné příběhy. Příběhy, o které se rádi dělíme, protože když se o ně podělíme, z té hodiny nebo dvou vyplývaných na nesprávného člověka, pak aspoň něco máme. Špatná první rande nic jiného nejsou – povídky. Dobrá první rande jsou víc než povídky. Jsou to první kapitoly. Na dobrém prvním rande je všechno jako na jaře.

A když dobré první rande přeroste v dobrý vztah, jaro trvá. Dokonce i když skončí, může přijít jaro.

Výběr místa pro Craigův a Harryho polibek stálo spoustu přemýšlení.

Kdyby rozhodující bylo pohodlí, volba místa by jasně padla na Harryho dům nebo zahradu. Ramirezovi by s tím absolutně neměli problém a zařídili by všechno, co je potřeba zařídit. Craig a Harry se s tím ale nechtěli schovávat. Smysl toho polibku je v tom, že ho budou sdílet s ostatními.

Trávník před jejich střední školou navrhl Craig. Je to veřejné místo, ale taky důvěrně známé. Škola jako taková je o víkendech většinou z nějakého důvodu stejně otevřená – fotbalový zápas, zkouška divadelního kroužku, debatní soutěž. Na trávníku by ale nikomu nepřekáželi. Je tam dostatečný přístup k vodě a elektřině. A jejich kamarádi by věděli, kde je najít.

Řešili, jestli žádat o svolení. Harryho rodiče na tom trvali. Harry a Craig si sjednali schůzku s ředitelkou a svůj políbek jí vysvětlili.

Měla pro to pochopení. Až překvapivě. Povolila to, ale varovala je, že i tak je to pořád risk.

To uznali.

A teď jsou tady, vjíždí na prázdné školní parkoviště. Fotbal je na programu až zítra a zkouška divadelního kroužku nezačne dřív než ve dvě. Budova si tohle sobotní ráno užívá zaslouženou lhostejnost. Byla už svědkem spousty horších věcí, než jak se dva kluci líbají.

Smita, Craigoва nejlepší kamarádka, už tam na ně čeká. Myslí si, že Harry a Craig jsou blázni, že do toho jdou, a že z nich dvou je větší blázen Craig. Protože ho jeho rodiče zabijou, říká si jen s drobnou nadsázkou. A jestli ne rodiče, zabije ho, že bude líbat Harryho. Protože když na to přijde, rozchod byl mnohem snazší pro Harryho než pro Craiga. Podle Smity z toho Harry vyvázl snadno. Nabyl dojmu, že to bylo oboustranné. A potom si mohl dál žít svůj život, zatímco Craig do něj celý další rok byl pořád ještě zamilovaný.

Ok, možná ne celý rok. Smitě vztahová matematika nijak zvlášť nejde. (Komu taky jo?) Podstatné je, že to bylo dost dlouho. Až moc dlouho. Craig jí sice říká horem, dolem, spodem, že k Harrymu už rozhodně nic necítí, že jsou už jen kamarádi, a Smita se naučila mu nahlas neodporovat, aby si tak připravila půdu a on za ní mohl později přijít, až mu dojde, že se mylil. Smita si ale stejně pořád myslí, že je celý ten plán totálně hluchý k tomu, co se skutečně děje v Craigově srdci. Slyšeli jsme, jak se s tím svěřuje sestře, a ta pro to měla pochopení.

Smita chápe, že jde o mnohem víc – minimálně o to, co tím Harry a Craig chtějí říct. Kdybyste se jí zeptali, za jakých myslitelných podmínek by bylo v pořádku, aby Craig Harryho znovu políbil, říká si, že tohle by byla jedna z mála přijatelných odpovědí. Oznámila jim, že si myslí, že je to šílenost, když jí o tom prvně řekli (myslí si, že byla první, komu to pověděli, ale ve skutečnosti byla druhá). A jakmile jí oznámili, že oni s tím, že je to šílenost, nemají problém, co jim k tomu mohla říct dalšího? Vždycky bude na Craigově straně, ať se stane cokoli, a jestli to znamená pomáhat jim vyhledávat informace a vyplňovat formuláře a plánovat tenhle absurdní akt politického prohlášení a potenciální srdeční ohrožení, tak teda dobře.

S přesností lékařky, kterou bezpochyby jednou bude, spolu s nimi vymýšlela nejlepší možnou strategii pro maximální výdrž. To znamenalo strávit bezpočet hodin na YouTube sledováním videí lidí, kteří se po dlouhou dobu líbají. Byl to ten nejdívnější domácí úkol, co kdy dělala. Své normální domácí úkoly už ale měla hotové, a co jiného měla na práci?

Teď je tu a jsou tu oni a blíží se začátek. Od okamžiku, kdy se začnou líbat, se budou muset nepřetržitě líbat alespoň třicet dva hodin, dvanáct minut a deset sekund. To je o sekundu déle než současný světový rekord v nejdelším zaznamenaném polibku.

Důvodem, proč tu všichni jsou, je tenhle rekord překonat.

A důvod, proč chtějí rekord překonat, vzešel z něčeho, co se stalo Tariqovi.

Sledujeme, jak vjíždí na parkoviště. Sledujeme, jak se dívá, jak se ostatní srocují – Harry a Craig, pan a paní Ramirezovi.

Smita, samozřejmě, a Rachel, která bydlí tak blízko, že mohla přijít pěšky. Dívá se na ně, ale nevystoupí z auta, ještě ne. Protože jedna z ošidnějších vlastností mysli je její schopnost být na dvou místech zároveň. Takže Tariq tam sedí a zároveň se vrací do nejhoršího večera svého života. Fakticky před třemi měsíci. Emocionálně včera a dnes a před třemi měsíci a kdykoli mezi tím.

Krev v puse. Jako by pořád ještě cítil krev v puse.

Ti týpci byli opilí, bylo jich pět a nebylo to sice v tomhle městě, ale bylo to nedaleko. Tariq ještě neměl řidičák, neměl auto. Film skončil a on čekal na tátu, až ho vyzvedne. Kamarádi vyráželi na pizzu, ale on musel domů. Táta měl zpoždění a ulice se úplně vylidnila, když i rozhovory na chodníku dospěly k závěrečným titulům. Někdo seděl v pokladně kina, ale to bylo všechno. Tariq nedokázal stát na jednom místě, tak popošel podél bloku podívat se do výloh. Když na něj ti týpci začali pokřikovat, ani nevěděl, že křičí na něj. To, že je ignoroval, je jen přimělo věnovat mu ještě větší pozornost. Když konečně pochopil, co se děje, dělo se to příliš rychle.

Nejdřív si myslel, že to proto, že je černý, ale soudě podle všech těch variací na *buznu*, kterými ho častovali, pochopil, že jen o to nejde. A někteří z nich byli taky černí. Pokusil se projít kolem nich, vydat se zpátky ke kinu, nebo dokonce do té pizzerie, kam šli kamarádi, ale to se jim nelíbilo. Obklopili ho a on cítil, jak se mu uvnitř sepnulo tlačítko paniky. Zatímco si dělali legraci z barvy jeho kalhot, zatímco se mu posmívali za všechno možné, pokusil se prorazit si cestu ven. Dal do toho celou svou váhu, ale bylo jich na něj moc a nezaskočilo je to. Strčili ho zpátky a on se znovu pokusil prodrat ven a tentokrát

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.